

Moderni pesnik mora pesniti tudi socialno, v socialnem duhu, v duhu novega socialnega gibanja, ki obeta preroditi zastarele oblike današnje družbe.

Pa tudi narodnost še ni popolnoma premagano stališče — zlasti pri nas Slovanih ne!

Nekateri dekadentje vse to radi pozabijo. Prezirajo vse, kar se godi okoli njih, in opevajo samo svoje občutke.

Z besedami hočejo izražati samo svoje čuvstvovanje. Pri tem pa pozabijo, da človeška beseda ni samo izraziteljica čustva, ampak tudi nositeljica misli in idej. Samo čuvstvovanje (občutje, Stimmung) izražati, to je stvar glasbe, jezik naš pa je ustvarjen še za konkretnije predstave.

In vsi pravi in veliki pesniki so bili tudi globoki misleci, ki so s svojimi sentencami bogatili duševni zaklad dotičnih narodnih literatur. Zgledov najdete v vseh evropskih književnostih dovolj.

Tudi Cankar in Zupančič podasta, to pričakujemo, v zrelejših letih oba še nekateri brušen diamant svojega duha, ki obogati idejno vsebino našega pesništva . . . Za danes dovolj!

Vi pa, gospodična, zdravstvujte! Do »svidenja«!

Pesem.

Oj dekle, krasno dekle
z ogljenimi očmi,
kakova moč nevarna
v pogledu tvojem tli!

Pa sem že na bojišču
z orožjem v roki stal,
oko z očesom meril,
pa nič se nisem bal . . .

Pa sem že sredi morja
na gibki ladji stal,
krog mene hrule vihre,
pa nič se nisem bal . . .

A zdaj, ko vtapljam tebi
v oči se prelepé,
bojazni nepoznane
utriplje mi srce.

Nemara, da ga vgrabiš,
na tihem se boji,
oj dekle, krasno dekle
z ogljenimi očmi!

Borut.

